

Isarlâk

Ion Barbu

La vreo Dunare turceasca,
Pe ses vested, cu tutun,
La mijloc de Rău si Bun
Pân'la cer frângându-si treapta,

Trebuie să înfloreasca:
Alba,
Dreapta
Isarlîk!

Ruptă din coastă de soare!
Cu glas gales, de unsoare,
Ce te-ajunge-asa de lin
Când un sfânt de muezin
Fâlfâie, înalt, o rugă
Pe fuisor, la zâna-în fuga...

*

- Isarlîk, inima mea,
Data în alb, ca o raia
Intr-o zi cu var si ciurma,
Cuib de piatra si leguma
- Raiul meu, ramâi asa!

Fii un târg temut, hilar
Si balcan - peninsular...

La fundul marii de aer
Toarce gâtul, ca un caer,
In patrusprezece furci,
La raiele;

rar, la turci!
Beată, într-un singur vin:
Hazul Hogii Nastratin

*

Colo, cu doniti în spate,
Asinii de la cetate,
Gâzii, printre fete mari,
Simigii si gogosari,

Guri casca când Nastratin

La jar alb topeste în,

Vinde-în leasă de copoi
Catei iuti de usturoi,
Joaca, si-în cazane suna
Când cadâna curge-în Luna.

*

Deschideti-va, porti mari!
Marfa-aduc, pe doi magari,
Ca să vând acelor case
Pulberi, de pe luna rase,
Si-alte poleieli frumoase;
Pietre ca apa de grele,
Ce fireturi, ce inele,
Opinci pentru hagealîk

- Deschide-te, Isarlîk!

Să-ti fiu printre foi un mugur
S-aud multe, să mă bucur

La rastimpuri, când Kemal
Pe Bosfor, la celalt mal,
Din zecime, în zecime,
Taie-în Asia grecime;

Când noi, a Turchiei floare,Intr-o slavă stătătoare

Dăm cu sâc
Din Isarlîk!